

Április 4-e tiszteletére

Felszabadulási ünnepség a szegedi járásban

A szatmazi művelődési házban rendezték meg tegnap délután a szegedi járás felszabadulási ünnepségét. Üttörők köszöntötték az előnkben Molnár Mihály és Balázs Pál munkásmozgalmi veteránt, s az ideiglenesen hazánkban állomásozó szovjet katonai egységek meghívott képviselőit. Részt vett az ünnepségen többek között Mákos István a megyei pártbizottság képviselője, Tóth Szilveszterné és Juratovics Aladár országgyűlési képviselő és Hantos Mihály, a megyei tanács elnökhelyettese is.

Ünnepi beszédében dr. Kovács József, a járási pártbizottság első titkára emlékeztetett a letűnt történelmi korszak népelnyomó belpolitikájára és a hazánkat kiárusító szegénytelen külpolitikájára, majd méltatta a felszabadulás korszakot fordító történelmi jelentőségét. Hangzott: tisztelettel, hálaival emlékezünk a hazánk felszabadításáért életüket áldozó szovjet hősekre, a velük együtt harcolt bolgár, román, jugoszláv és magyar nép hőseire.

Huszonhét éves szabad történelmünk mérföldköveinél időzve megállapította az előadó, hogy felelősséggel lehetünk büszkéek eredményeinkre. Nem mondhatjuk, hogy mindent mindenkor teljesen hibátlanul végeztünk de nyugodt lelkiismerettel állíthatjuk, hogy semmiféle más társadalmi berendezkedéssel meg sem közelíthettük volna világra szóló eredményeinket. Kiható, mindig céltudatos munkánkért élvezzük a nép bizalmát, de a szocialista világgórással egyenrangú és megbecsült tagjaként elismeréssel tekintünk

ránk a világ dolgozó is. Jó úton járunk, biztató jeleink, jövőnk a szocializmus. Az ünnepség második részében színes kulturális műsor következett. A mórakalmi gimnázium énekkara és kamarakórusa, a szatmazi irodalmi színpada és a tápéi úttörők néptáncportja szórakoztatta kedves műsorával a résztvevőket.

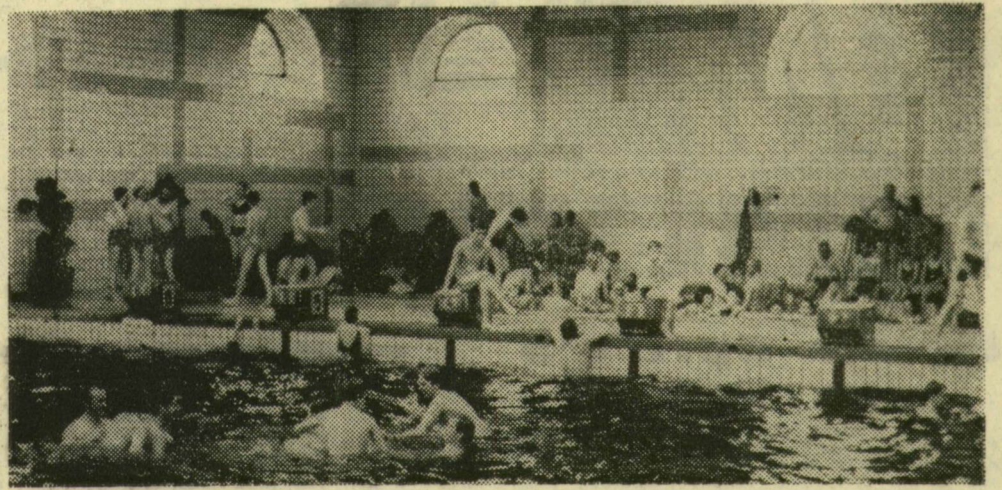
A szegedi felszabadulási ünnepség szónoka: Apró Antal

A Magyar Szocialista Munkáspárt Szeged városi bizottsága, Szeged megyei város tanácsa és a Hazafias Népfőnt Szeged városi bizottsága hazánk felszabadulása 27. évfordulójának tiszteletére ma, pénteken délután 3 órakor ünnepséget rendez a Szabadság Filmszínházban. A szegedi felszabadulási ünnepség szónoka: Apró Antal, a Magyar Szocialista Munkáspárt Politikai Bizottságának tagja, az országgyűlés elnöke, Szeged országgyűlési képviselője.

Kitüntetések, előléptetések a néphadseregben

A katonai és a politikai kiképzés színvonalának emelésében, a néphadsereg harcászati képességének fejlesztésében, beosztásukban több éven át végzett kiemelkedő munkájuk elismeréseként — hazánk felszabadulásának 27. évfordulója alkalmából — az Elnöki Tanács a Vörösi Csillag Érdemrenddel tüntette ki néphadseregünk hét tisztségviselőjét. A Kiváló Szolgálatért Érdemrenddel 33-an kapták meg, a honvédelmi miniszter 15 alezredessé ezredessé léptetett elő. Ezenkívül számosan megkapták a Haza Szolgálatáért Érdemérem arany, ezüst, illetve bronz fokozatát, valamint többen a Honvédelmi Érdeméremet.

A kitüntetések és az előléptetések Czinégy Lajos vezérrezdes, honvédelmi miniszter csütörtökön nyújtotta át a magyar néphadsereg központi klubjának nyári helyiségében rendezett ünnepségen. Az ünnepi eseményen jelen volt Borbándi János, az MSZMP Központi Bizottságának osztályvezetője, részt vettek a Honvédelmi Minisztérium katonai tanácsának tagjai, valamint a néphadsereg tábornoki és parancsnoki karjának több tagja. Ugyancsak ott volt I. V. Tutarinov vezérrezdes, a Varsói Szerződés egyesített fegyveres erői parancsnokságának magyarországi képviselője.

A gyulai példa

Ha megkérdeznénk a Belváros valamelyik lakóját: mire lenne szüksége?, mit kívánna, ha tehetné? — feltehetően olyasmit válaszolna, hogy: több pénzre. Mert autót szeretne venni, vagy ha az már van, akkor utazni szeretne, világot látni, jobban öltözni, garázst szeretne az autónak... és így tovább folytatódna a sor. Am ha valahol a külvárosban, Alsóvárosban, Móravárosban, még inkább ha a telepeken, a körtőlésen kívül tenne fel valaki ilyen kérdést, arra valószínűleg mindenekelőtt olyan választ kapna, hogy: útra, járdára, vízvezetékre, gázra, csatornára lenne szükségük az ott lakóknak. Netán bölcsödére, óvodára, esetleg üzletre. És csak ezek után jönne az úgynevezett egyéni kérések, kívánások, tehát: a pénz, az autó, az utazás, a könnyebb élet vágya. Legalábbis valószínűnek tetszik ez a sorrend. Hiszen az egyéni jobb-könnyebb élet mindekelőt bizonyos közösségi feltételektől függ. Tehát olyan alapvető dolgoktól, mint a víz, a csatorna, a járda és az úttest, az üzletek és így tovább.

részekben is nehezen épülnek az üzletek, mint Tarján. Étteremről, presszóról már nem is beszélve. Márpedig az is nyilvánvaló, hogy a városnak előbbrevaló húsz-ezer ember gondja-baja, mint egy-két ezeré. Amíg a húszezernek alig telik, addig az egy-két ezres telepeken nyilván még kevesebb juthat a város zsebéből. A város zsebéből nyilván csak kevés juthat tehát a telepeken, a külső részek lakóinak. Am saját zsebéből, és általában: a város lakóinak zsebéből talán több is kitalál, ha esetleg közvetve is. Talán érdemes néhány példát idézni. És példaként nem is kell túlságosan messzire menni, csak Gyulára.

Természetesen tovább is lépett a város. Tíz éve alakult meg a vízműtársulat. A lakók 51 százaléka mondott igent a tanács és a népfőnt javaslatára, hogy közösségi erőből építsék meg a város vízhálózatát. Erre is nagy szükség volt. Nemcsak a lakásokban, hanem az ipar miatt is. A 25 ezer lakosú Gyula minden családjára 2760 forintot fizetett erre a célra. A pénzt az OTP adta, tízéves hitelle. Ebből és az üzemek hozzájárulásából összegjött vagy 10 millió forint. Hozzá még az állami támogatás és a város fejlesztési alapja. Tíz év telt el, és már az utolsó simítások folynak a vízhálózat. Minden egyes házba, telekre, sőt kijelölt ház helyre is bevezették már a vizet.

Legalább is így hiszi az ember, és így kell hinnie. Mert a tanácsot beszámolóktól kezdve a népfőnt körzeti választásáig, minden lehetséges fórumon szinte ugyanazt kérték a külső városrészek lakói: vizet, utat, üzleteket és így tovább. Kérni lehet... — játszódhatna az ember a szavakkal. Hiszen majdnem valóban így áll a helyzet: kérni lehet, csak kapni nem. Mert kevés a pénz és más gond-baj is akad bőszegesen.

megbámulja a városka hangulatos utcáit, kedves házait, vízparti füzeseit, de közben már azt nézi, hogyan is juthat el a leggyorsabban a fürdőbe. A várfürdőbe, amely legalább annyira kedves a csak nagy ritkán Gyulára vetődő idegeneknek, mint a tősgyökeres gyulai embernek. És ez a fürdő, amely a grófi kastély valamikori, szép kertjében épült, nemcsak a vizet szerető ember számára érdekes, hanem annak is, akit egy város sorsának alakulása is érdekel. Mert alighanem a fürdőépítéssel kezdődött az a folyamat, melynek eredményeképpen a kis mezővárosból iparosodó üdülővároska lett.

Szép eredmény, hiszen ezt még Budapesten sem sikerült elérni. Nem beszélve arról, hogy a lakosság hozzájárulása és társadalmi munkája révén jó néhány millió szabadult fel a vízmű és fürdő vállalat fejlesztési alapján, amit a fürdő további fejlesztésére lehetett költeni.

Hosszasan lehetne írni erről a fordulatról, de hát csak néhány szóra futja. Tizenöt esztendeje, 1957. március 11-én döntött a városi tanács ülése. Érdemes idézni a határozatból. „A tanács a város fejlődése szempontjából feltétlenül szükségesnek tartja a gyógyfürdő létesítését... Mivel e nagyszabású terv végrehajtásában elsősorban saját erőnkre kell támaszkodni, ezért elhatározza, hogy a város lakossága körében széles körű közvéleménykutatást folytat az anyagi és társadalmi lehetőségek feltárása érdekében.” Eddig az idézet. Néhány hónap múltán a város lakói pénzéből 363 ezer forint gyűlt össze, amely a fejlesztési alap pénzével együtt egymillióra kerekedett ki. A lelkesedés és az akarás látán nem késett soká az állami támogatás sem. Gyűlték a százezrek, milliók, és megkezdődhetett az építés. A város lakói is ásót, lapátot fogtak: másfél millió forint volt a társadalmi munka értéke. Aki nem tudott dolgozni, pénzzel járult hozzá az építkezésekhez. És évek során elkészült a fürdő.

Most sem ülnek babérjainkon a gyulaiak. Művelődési központot és ifjúsági házat akarnak építeni — javarészből szintén társadalmi hozzájárulásból. Minden kereső fölajánlotta erre három esztendeig évi egy-két napi fizetését. Volt, aki száz, és aki ötezer forintot adott. És a gyárak, vállalatok is adtak: százezertől a millióig. És mindezt egy olyan kisvárosban sikerült megvalósítani, ahol a tanács éves fejlesztési alapja tavaly 17 millió forint volt, és az egész költségvetés mintegy 50 millió.

Elgondolkodtat ez a néhány tapasztalat is, melyet egy rövid fürdőbeli látogatás során szedhet össze ember. Főként ha beszél Farkas Sándor tanácsstaggal, a várfürdő vezetőjével. Érdekesek ezek a tapasztalatok itt, Szegeden is. Igaz ugyan, hogy egy az egyben átvenni őket aligha lehetne. De a lelkesedést, a város szeretetét és a kezdeményezőkézségét — ezeket már igen. Mert alighanem Szegeden is megtalálhatnánk azokat a lehetőségeket, melyeket a gyulaiak felfedeztek. Hiszen talán náluk is akadna olyan beruházás, amely a város költségvetését terheli, de minden szegedinek érdeke, hogy megépüljön. És ha azt valószínű a város közössége, a felszabaduló pénzből talán előbb telne a telepek, a város peremének fejlesztésére az építkezésekhez. És évek során elkészült a fürdő.

Előadóülés az árvízvédelemről

A Magyar Hidrológiai Társaság szegedi csoportja és az Alsó-tiszavidéki Vízügyi Igazgatóság előadóülést rendezett tegnap, csütörtökön délután az igazgatóság kultúrtermében. Az elnöki megnyitót után Simányi Béla vízügyi igazgató tartott bevezető előadást, majd dr. Vágás István az árvízvédelmi előjelzések fejlesztésének módszereiről dr. Szilvási Zoltán a vízügyi igazgatóság kezelésébe

Mezőgazdasági összeírás

Tizennyolcezer kérdezőbiztos lát holnap, szombaton munkához, hogy a Központi Statisztikai Hivatal megbízásából már az ünnepek alatt felkeresse azoknak a főképpen pedagógusokat kérésztettek fel az összeírásra.

Véradók elismerése

Acs S. Sandor felvétele

Az ünnepség résztvevőinek egy csoportja

A Vöröskereszt városi szervezete tegnap a véradás és a véradás szervezésében kiemelkedő eredményt elért aktivisták számára ünnepi ülést rendezett. Az ünnepeltnek dr. Gál György, a vérellátó állomás vezetője tartott előadást a szegedi véradómozgalmak húszéves történetéről, azután a vendégek a szegedi egészségügyi intézmények vezetőivel beszélgettek. Az orvosok jó néhány olyan esetről számoltak be a véradók-nak, amikor a véren emberélet múlt, amikor talán éppen az ő általuk adott vér mentett életet.

Délben a résztvevők a városi tanács dísztermébe mentek át, ahol Papp Gyula, Szeged megyei város tanácsának elnökhelyettese adta át a kitüntetések azoknak a véradóknak és szervezőknek, akik a legkiválóbb eredményeket érték el. Aranyéremet kapott a hús-

szoros véradó Greguss Imre, a Felszabadulás Tsz tagja. Ezüstéremet 15, vagy annál több véradásért Abraham Józsefnek, a ruhagyár, Koncz Bálintnak, a Felszabadulás Tsz, Palócz Józsefnek, az Építő Ktsz, Flender Mihálynak, Horváth Györgynek és Révész Gézáknak, a textilművek dolgozóinak adtak át. Rajtuk kívül 42-en kaptak bronzéremet, tíz vagy annál több véradásért, és 11-en kapták meg a Kiváló Véradó Szervező kitüntetését. Az ünnepelteteket ezután Győri Imréné, a Vöröskereszt megyei titkára köszöntötte, tiszteletükre a Nemzeti Színház művészei és a Tanárképző Főiskola I. számú gyakorló általános iskolájának tanulói adtak műsort.

Különösen figyelemre méltó az a felhívás, amely az ünnepi gyűlésen hangzott el. A felhívás értelmében kéri Szeged minden egészséges lakóját, hogy amennyiben

hozzájuk fordulnak a szervezők, évente egy alkalommal adjanak vért, siessenek a rászorultak segítségére.

Szávay István